

Julen 2019.

Retsliberalt Nyhedsbrev nr. 6

Retsliberalt Forum udsender herved sit nyhedsbrev nr. 6 til en række interesserede, fortrinsvis som mail. Desuden sendes den til medier og partier mv. som brevpost. Aviser og andre er velkomne til at publicere artiklerne eller kommentere – mod angivelse af kilden.

Nyhedsbrevet indeholder denne gang kun en enkelt artikel om et af de mest fundamentale politiske emne: Fordelingspolitik.

I vort næste nyhedsbrev, som planlægges til påske, vil vi forsøge at belyse problemerne med det københavnske boligmarked, som pt. debatteres offentligt. Disse artikler vil naturligvis også kunne anvendes analogt på forholdene i andre større byer.

Du kan melde dig som medlem af Retsliberalt Forum hos kontaktperson Thorkil Sohn, Bildtsvej 26, 6950 Ringkøbing, tlf. 9749-5407, mail: thorkil.sohn@amil.dk dersom du kan tilslutte dig vort politiske program (se www.retsliberal.dk). Der opkræves ikke noget kontingent eller kræves nogen indsats - enhver bidrager i det omfang, han/hun ønsker. Som medlem vil du blive inviteret med til vore møder mv. og indgå på lige fod med de øvrige medlemmer. Navn og adresse vil blive anført på vores hjemmeside.

Kender du andre, der vil modtage nyhedsbrevet pr. mail, kan de tilmeldes på thorkil.sohn@mail.dk. Det er også muligt at modtage nyhedsbrevet pr. post ved henvendelse til Thorkil Sohn, Bildtsvej 26, 6950 Ringkøbing, tlf. 9749-5407. På samme måde kan du framelde dig.

I øvrigt kan du kigge på www.retsliberal.dk - hvis du vil vide mere. Prøv også at klikke ind på vort bestyrelsesmedlem Per Møller Andersens side: www.grundskyld.dk

Evt. bidrag til vort arbejde modtages med tak på konto 7650 - 1379796 Vestjysk Bank. PS. Vi mangler godt 1000 kr. til porto. Får vi for mange penge, beder vi ikke om noget, før vi mangler igen.

Vi ønsker vore læsere en Glædelig Jul og et Godt Nytår.

Med venlig hilsen

Fordelingspolitik

Hvordan skal lagkagen skæres? Hvem skal lave arbejdet og hvem skal have frugterne? Og hvordan sikrer vi, at lagkagen er stor nok og ikke svinder ind til en lille flødeskumskage? Disse og lignende spørgsmål fylder meget i debat og politik.

Og dog er den faktiske uenighed mindre end retorikken giver indtryk af. Blå og rød er stort set enige om den nordiske velfærdsmodel, dvs. at ca. halvdelen af indkomst på arbejde og produktion skal fordeles over de offentlige kasser. Det sker gennem opkrævning af i grunden ofte ret tilfældige skatter, afgifter osv., dog ikke mere tilfældige, end at de forskellige partier tit prøver at lægge byrderne på de andre partiers vælgergrupper.

Og fordelingen sker også i nogen grad tilfældigt. Selvsagt søger man at imødekomme behovet for infrastruktur, uddannelse, forsorg osv., men ofte mangles der penge, hvor der trænges mest og der ødsles, hvor det ingen nytte gør. Og igen er partierne på pletten – ved uddelingen gælder det om at tilgodese egne vælgergrupper.

Hele systemet balancerer på en knivsæg. Opkræves der for meget hos de flittige og deles ud til andre, hæmmes arbejde og produktion – vi bliver alle sammen fattige. Og opkræves der for lidt, så vokser uligheden og de sociale problemer. Derfor må vi ikke ende med hverken supersocialisme eller superliberalisme. Det er netop derfor, de toneangivende partier de facto er enige, selv om ”forskellen” mellem ”blå” og ”rød” ved valg og andre festlige lejligheder pustes op. Og derfor kommer sagen – ikke mindst i medierne – til at dreje sig om ligegyldige ting, f.eks. politikernes køn og påklædning eller hvem der ”gør” sig bedst på TV. Og som ved enhver anden sportsbegivenhed er spillerne linet op i de to hold med hver sin anfører og fanskare.

Ovenstående er naturligvis en kraftig karikatur, der ikke yder vore velmenende politikere retfærdighed – men overdrivelse fremmer forståelsen af, at der er noget om snakken.

Som om det ikke var nok, trues hele systemet med beskatning af flygtige ting som indkomst og varer af mulighederne for snyd, som forstærkes med den øgede globalisering, der får skattegrundlaget til at fordampe. Skal man nemlig kontrollere, hvad folk tjener og hvordan varer og penge flyttes, er man i princippet nødsaget til at overvåge os alle i alle døgnets timer, ligesom det ofte bliver mere profitabelt at stå med en advokat ved sin venstre hånd og en revisor ved sin højre hånd end det bliver at udføre ærligt arbejde. Det er i nogen grad kun vores gammeldags opdragelse, der gør, at vi stadig er nogen, som lever af ærligt arbejde.

Denne uheldige udvikling forstærkes af de tekniske fremskridt, der betyder, at produktion og arbejde spiller en stedse mindre rolle og adgangen til jord og resurser en tilsvarende større og større rolle. Gennemfør blot tankegangen til dens logiske konklusion: Den totale automatisering, hvor al produktion sker uden menneskelig indsats – så vil de, der sidder på resurserne, sidde på al indkomst. Det bliver med andre ord mere og mere kramagtigt at ville basere samfundets indtægter på arbejde og produktion. Udviklingen kan også tydeligt ses af, at vurderingen af Danmarks jord siden 1920 er steget fra 4,9 mia. kr. til 1.429 mia. kr. i 2012 (senest anvendelige tal), altså ca. 290 gange mere, mens en ufaglært arbejders timeløn i 1920 var 1,50 kr. og således kun er steget til ca. 120 gange mere (180 kr. i 2012).

Og hvad kan man så gøre? Ja, mit bud skal være, at man fordomsfrit kigger på det, man kan kalde et naturligt ejendomsretsbegreb – som, jo mere det indføres – indbygger fordelingen i selve systemet.

Der bør skelnes nøje mellem samfunds- og naturskabte værdier på den ene side og arbejdsskabte værdier på den anden side. De samfunds- og naturskabte værdiers afkast bør komme fællesskabet til gode, da de ikke er frembragt af nogen enkeltpersoner, men af naturen og af hele samfundets udvikling og investering i infrastruktur og andre samfundsnyttige ting. Det drejer sig f.eks. om fisk i havet, olie i undergrunden og anvendelsen af et areal af fædrelandets jord. Og de arbejdsskabte værdier bør så vidt muligt tilfalde dem, der udfører arbejdet. Det drejer sig ikke kun om ting, men også om serviceydelser, ophavsret til frembragte unika osv.

I dag er det mest omvendt. Den, der udfører et nyttigt arbejde eller starter en virksomhed og derved forsøger at gøre sig selv og andre selvhjulpne, mulktøres for denne "frækhed" men en syndflod af skatter og afgifter – hvilket selvsagt svækker både lysten til og effekten af anstrengelsen. Og den, der "tjener" (udsagnsordet "tjener" er ikke velanbragt) på f.eks. jordværdistigninger, der kommer, mens man sover, slipper ofte ubeskattet. Lejlighedsvis er der opvakte politikere, der taler om at "lette skatten på arbejde" – men det bliver mest ved snakken. Man forstår det ikke til bunds. Man hører f.eks. sagt, at kassedamen ikke bliver fattigere af, at min friværdis stiger, hvilket – alt andet lige – er noget sludder, da en friværdistigning giver ret til at beslaglægge en del af produktionsresultat (kassedamens indsats) på uliberal vis, nemlig uden at yde en tilsvarende modydelse i form af ærligt arbejde.

En meget væsentlig del af den natur- og samfundsskabte værdi er netop jordværdier (beliggenhed, beliggenhed....) De svinger op og ned, afhængig af mange ting, f.eks. konjunkturer, herlighedsværdier, infrastruktur, kriminalitetsrate, skatter osv. F.eks. vil en (hensigtsmæssig) offentlig investering, en nedsættelse af togbilletprisen, en opdagelse af mineral i undergrunden, en højnelse af befolkningens uddannelse, en nedsættelse af skatterne, et rentefald og andre gode ting bevirke en stigning i jordværdien i det pågældende område. Og omvendt vil en forhøjelse af kommuneskatten og busbilletten, oprettelsen af en kriminel bande, misligholdelse af skoler og kloaker osv. føre til det modsatte. Man kan sige, at "alt" bundfældes i jordprisen. Det er derfor, at en nedsættelse af skatten på arbejde i sidste instans ikke kommer lønmodtageren til gode; medmindre han er jordejer. Det øgede rådighedsbeløb får ejendomsmæglerne hurtigt øje på – og sælgeren kan hæve prisen og skattelettelsen ædes op af prisen for at bo.

Det, som jeg foreslår, er, at samfundet opkræver betaling for brugen af vore fælles værdier, f.eks. fiskekvoter, råstoffer i undergrunden og Danmarks jord. Det sidste er det, der kaldes jordrente, dvs. en løbende og efter de skiftende forhold varierende afgift for at måtte eje og benytte et areal. Og disse indtægter bruges til at lette skatter og afgifter på nyttig aktivitet. I virkeligheden er det ikke så meget et spørgsmål om, at vi skal til at betale mere. Jordrente betaler vi nemlig ofte i forvejen, bare til den tidligere ejer (via lån til købesummen); men det er mere spørgsmålet om, hvem der skal have jordrenten.

For at sige det meget forenklet: Send din termin til staten og smid din trækprocent væk. Og vi starter en proces med at gøre alt arbejde til "sort" arbejde, så arbejdets frugter går til den, der har plantet.

Eller vi kan sige, at vi gør Danmarks fællesværdier, som ingen enkelt har skabt, til andelsselskabet DANMARK med os alle som andelshavere. Og de socialt udsatte og syge kan løfte hovedet, efterhånden som de mere og mere får deres ydelser som en retmæssig andel og mindre og mindre som en almisse, de skal stå på tærne for. Ligesom lønmodtagere og virksomheder ikke længere gennem beskatning skal bære næsten alle samfundets udgifter. Endvidere fremmes en god anvendelse af jordens resurser, f.eks. kan materialer fra en gammel bil laves til en ny bil på en billig måde, ligesom udnyttelse af sol- og vindenergi vil være billigere end brug af kul og olie, da der kun skal betales til fællesskabet for de råstoffer, der graves op af jorden.

Forfatter: Thorkil Sohn.

Med venlig hilsen

Retsliberalt Forum.